

פרק ששי.

תורת החיים.

רב ליטאי אחד מחאונן בספרו על שיטת האורתודוקסיה בתקופת מאות שנים האחרונות ומאשים אותה: כי היא שונאת ומבטלת את החיים, מעמידה את הדת מחוץ לשערי החיים; כי אין לה בעולמה רק עולם אחר, העולם הבא, הטרקלין - והעולם הזה, הוא פרודור, טפל וכלא נחשב הוא. תכלית היהודי, לשיטתה, היא רק להכשיר ולהכין את נפשו ליום המות, ועל כן עליו להגוד מכל עונג, וכל המרבנות לסגף את עצמו ולהתענות, הרי זה משובת.

ועל הרבנים, שומרי משמרת הדת, מודי הדרך, להיות למספת ולדונמא לשאר העם, ועליהם מוטל ביותר להיות בצער, במצור ובמצוק ו-מאן חולין רבנן^א). ואם הרב איננו יכול לצום; הוא חפץ לסעוד לבר כאחד האדם, עליו לבא חדר בחדר להתבא כאלו הוא חוטא ועובר עברה חמורה שבחמורות.

הנהגה לשפת יתר היא להגיד כי אם כצעתו כן הוא ואם יש באמת שיטה כזו, שיטת הסגפנות בתוכנו, איננה לא מיסוד תורה שבכתב ולא מתורה שבעל פה, כי תורתנו לא צותה לענות נפש, להגור מחמדותם התכל ולקרא צומות, היהדות אוהבת החיים ומצוה ראשונה שבתורתה היא "פרו ורבו". הדת צוררת רק לחיי הגללות. והאלות והתמכרותם

(א) נדריים ספ. ; יומא עפ.